

PRESTIŽNÍ STUDENT

deváté číslo

27.3.2023

ČLENOVÉ REDAKCE

KUBA MEJZR

PÁJA CHALUPOVÁ

KLÁRKA ŠOLTYSOVÁ

ADAM BIBEN

ELIŠKA DOLEŽÍLKOVÁ

NELLA VAGEROVÁ

MAKY NOVÁKOVÁ

ANIČKA VERNEROVÁ

ONDRA GROH

Kubího poslední úvodník...

Všechno dobré musí jednou skončit. Tím vůbec neříkám, že už nebudou úvodníky, jen to nebudou úvodníky od mé osoby. Od dubna, počínaje oficiální inaugurací (detaily budou na našem Instagramu) se šéfredaktorkou stane Pája Chalupová.

Pokud bych počítal i tento úvodník, tak jsem měl tu čest napsat krásných devět. Devět čísel časopisu, devět skvěle informativních úvodníků a ještě mnohem více redakčních schůzek. Pro mě to je konec velké éry, ale běžný čtenář rozdíl nejspíš vůbec nepozná.

Toto je už opravdu poslední úvodník v mé roli šéfredaktora, nicméně článek sem tam asi napíšu. Je to smutné, krásné a pro vás ostatní asi i trapné, ale já si rád občas pobřečím. Jsem opravdu rád za příležitost, byla to jízda. Bylo to krásné, ale bylo toho dost. Sbohem a utěrku.

Ale! Abych to celé nevěnoval jen nostalgii, tématem tohoto čísla je SMRT. Domnívám se, že to je téma self-explanatory, tudíž si články musíte přečíst sami. Ne všechno se týká smrti, v tomto čísle máme i recenzi na filmík, článek o krvi a symbolu naší země.

Je určitě na co se těšit.

Takže se nebojte smrti, pojdte si o ní něco přečíst!

Opravdu finálové sbohem,
a přeji to nejlepší do budoucnosti
časopisu a všem jeho členům!

Mějte se fanfárově,

Kuba Mejzr

Pan Šéfredaktor

SMRT JAKUBA MEJZRA?!

Ano, čtete správně. Náš současný šéfredaktor Kuba Mejzr se již několik měsíců potýká s nevléčitelnou nemocí plnou utrpení, stresu a bolesti. Jinak řečeno, Kuba je již od září v maturitním ročníku a jeho dny na této škole se pomalu, ale jistě krátí. Těžko tomu uvěřit, ale jak vidíte, i s jeho průměrem z matematiky se to dá dotáhnout až na samý konec.

Kuba stárne, slábne a rád už by odešel do důchodu. Bohužel ho místo toho bude čekat podobné utrpení na vysoké škole, ale jak bude Kuba trpět i mimo Arabskou není tématem dnešního článku. Za to se mu můžeme vysmát zase jindy.

Jakub Mejzr umírá! Ne tedy doslovně, pouze na této škole. Po 30. červnu již nikdo z nás ve své e-mailové schránce nenajde hromadný email! A nejen, že vám již Kuba nebude psát líbesbrífy, od

příštího měsíce od něj neuvídíte ani úvodník časopisu.

Od 1. dubna se z něj oficiálně stává šéfredaktor v důchodu. Konečně se bude moci začít věnovat aktivitám, na které po dobu své kariéry neměl čas, jako je rodina, krmení holubů, učení se na maturitu a doufání, že ta pravá smrt také brzy přijde.

Tímto ale nechci tvrdit, že Kuba z časopisu odchází, jen se z čela stolu přesunul na židli po mé pravici a dále pečlivě vytváří zápisy z našich schůzek.

Za celou redakci bych chtěla Kubovi poděkovat za vše, co pro náš časopis udělal.

Role šéfredaktora se ujmul bez váhání hned na samém začátku a pořádně se do toho opřel.

Už první číslo sešil vlastníma rukama jen jehlou a nití. Zařizoval první poslední a věřil v nás tak moc, že i první čísla tiskl z vlastní výplaty (né té imaginární

časopisové) než jsme získali grant (který pak v novém školním roce málem utratil ještě před pololetím.)

Také za nás řešil všemožné problémy, za některé z nás psal omluvné články (ehh, rozhodně né za mě) vymýšlel a podporoval nové nápady a bez jeho organizačních schopností by časopis byl jenom jeden dobrý nápad a nic víc.

Přestože si ho někdy dobíráme, má nás rád a my jeho samozřejmě také.

Děkujeme, Kubo.

Pavla Chalupová

PRAŽSKÁ KOMUNITA

Pragocentrismus - soustředění politické a hospodářské moci do města Prahy

Praha - město, které buď milujete nebo naopak nenávidíte, většinou nic mezi tím. Místo, ve kterém se snoubí odlišné kultury a názory a ve kterém jste anonymnější než agent MI6.

Není ale třeba se obávat, tento článek není o výčtu veškerých faktů, které se dají o Praze zjistit. To můžete v dnešní době udělat na Googlu. Co vám ale tato věčička nepoví, je s čím vším se musí obyvatelstvo Prahy potýkat.

Už jste možná někdy slyšeli jeden z těch VELMI VTIPNÝCH VTIPŮ, které kolují po celé naší vlasti a jsou zaměřeny právě na Pražáky. Mimo Prahu s nimi možná uspějete a vaše obecenstvo se bude smíchy ohýbat v pase, ale v Praze a jejím okolí to většinou nikomu připadat vtipné nebude. Tento ostrovtip mě ale přivedl na zajímavý koncept - proč je vlastně na Pražáky mimo Prahu pohlíženo tak negativně? Je to snad kvůli jejich

chování? Nebo za tím je něco víc? To jsem se snažila zjistit a přináším vám pár důvodů k zamyšlení.

První věc, která se o Pražácích traduje, je jejich mentalita. Být z velkého města se rovná být sebestředný, namyšlený egoista. Když se nad tím zamyslím, chápu

proč má někdo podobnou asociaci. V Praze je totiž vše, co člověk k životu potřebuje. To se pak přece každý musí

začít zaobírat otázkou pragocentrismu. Nebo ne?

Dalším velmi oblíbeným tématem je doprava. Není žádným tajemstvím, že v Praze je to s ní komplikované. Pořád na některých místech kolabuje a mně občas připadá, že jsou za tuto situaci ve valné většině případů obviněni právě řidiči, kteří mají v SPZ na druhém místě A. Už jste určitě někdy slyšeli narážky na to, že Pražáci neumí řídit a proto to v Praze vypadá tak, jak to vypadá. S tím ale bohužel nemohu souhlasit, protože většina Pražáků se pohybuje po Praze hromadnou dopravou. Je to totiž rychlejší a dost často i levnější.

Bohužel asi neexistuje moc, která by změnila všechny odvěké „bitvy“ mezi Prahou, Brnem a Ostravou, ale jako podnět k zamyšlení by se tento článek mohl hodit.

Anička Vernerová

KONEC

Smrt. Ale pozor, né ta běžná, co nás čeká úplně všechny, to je hrozně basic. O tom fakt psát nebudu. Já mám konkrétně na mysli smrt reputační. Ano, možná se pozastavujete nad tím, proč by se měl psát článek zrovna o smrti reputace, berte to však jako takové úvahové okénko,

protože tento fenomén se nezdá, ale je velice jedovatý a málokdo je schopen jed vycucát.

Smrt reputační může přijít úplně stejně nečekaně jako smrt reálná a myslím, tedy alespoň dle mého názoru, že je ještě horším druhem smrti, než sám věčný odpočinek.

Přece jen, když zemřete doopravdy, nic se s vámi neděje. My vlastně nevíme, co se po smrti děje, ale tady na Zemi v realitě jsme si celkem jistí, že už vaše problémy nemusíte vůbec řešit. Naopak smrt reputační, zapříčiněna častokrát ničím jiným než vlastní hloupostí, s sebou kolikrát nese závažné následky, jež se mohou s jedincem nést až do onoho konce a zneprzyjemňovat tak jeho doposud nenabouraný život.

Ovšem aby tato smrt mohla vůbec nastat, musí člověk nějakým způsobem mít určité postavení ve společnosti, ať už úzké či široké. Bohužel s rostoucí prezencí, zejména na poli veřejném, se riziko reputační smrti zvyšuje a právě veřejnost sama pak díky vaší chybě bodá nůž do vašich zad a ještě ho protáčí svými poznámkami, komentáři a skandálními články v novinách. Tato rána dlouho jedince bolí, neboť v této době, kdy je vše digitálně archivováno, je lehké do ní sypat sůl, ale ještě déle se rána hojí a nejhorší je, že zanechává obrovskou jizvu. Tím však rozhodně nechci bránit individua, která si tento osud zaslouží.

Vemte si třeba americké celebrity, o kterých vyplavalo na povrch mnoho zdánlivě mrtvých ryb ve formě obtěžování žen kvůli kampani #MeToo. Častokrát tito muži obtížně hledají obsazení a angažmá, jelikož žádná filmová, seriálová, či divadelní produkce nechce být spjata s potencionálním

sexuálním násilníkem, což je pochopitelné.

Přece jen se najdou případy, kdy se o člověku ví, že se dopustil společenských hříchů, ale reputační smrti se nedočká, což je podle mě někdy opravdu nespravedlivé. Takové lidi rád nazývám „reputační požitkáři“ nebo „společenští nesmrtelníci“. U těchto lidí je tato imunita často dána buď extrémním životním úspěchem, který dokáže tyto osudové chyby zastínit, nebo se jedná o člověka s vysokou autoritářskou pozicí, který dokáže velkým způsobem ovlivnit společnost, ve které se nachází, nebo je tak nepostradatelnou součástí společenského stroje, že terminace by s sebou nenesla následky jen pro něj, ale i pro ty okolo. Tyto případy se běžně vyskytují třeba na vysokých školách u kantorů, kteří si často dovolují až moc, ale škola nemá kým je nahradit. (Omluvte tento výrok, pokud s ním nesouhlasíte, soudím však podle výpovědí od několika známých.)

V této době je reputace pro mnoho lidí nesmírně důležitá, jelikož díky snadnému šíření informací je jednodušší díky ní sklízet ovoce ve formě úspěchů a skvělých příležitostí, ale je také snadno ztratitelná a člověk si musí dávat obzvlášť velký pozor, jelikož, jak jsem říkal předtím, v této době je opravdu těžké zapomenout.

Adam Biben

SMRTELNÝ ROZHOVOR

s paní profesorkou Petříčkovou

I do tohoto čísla jsme si pro vás připravili rozhovor s dalším členem pedagogického sboru našeho prestižního institutu. Jak už jste si z názvu pravděpodobně přečetli, jedná se o paní profesorku Petříčkovou. Celý rozhovor, stejně jako celé číslo, se točí okolo tématu smrt, ale nebojte, zas tak morbidní to není. Při rozhovoru jsme se i zasmály a doufáme, že i vy se při jeho čtení alespoň trochu pobavíte.

CO JE PODLE VÁS SMYSLEM ŽIVOTA?

Neumím na to odpovědět. Opravdu na to neumím odpovědět. Možná chovat se jako slušný člověk?

A MYSLÍTE SI, ŽE KAŽDÝ NAJDE SVŮJ SMYSL ŽIVOTA?

Ne, myslím, že ne. Asi chcete abych to rozvedla. To znamená, že člověk je schopen určitý sebereflexe nebo reflexe toho, co dělá a není štván jenom okolnostmi a tupě na něj jen tím pádem reaguje, si myslím.

NAŠLA JSTE HO VY?

Možná jo. Pokud možno moc nelhat, což je, řekněme si to upřímně, dost obtížné. A chovat se slušně. A v posledních letech se učím chovat také solidárně. Solidarita vůči těm, kteří to potřebují. Dobrý, ne? Jako takový ušlechtilý smysl života, že jo? A sem tam někomu vynadat.

MYSLÍTE SI, ŽE JE NĚCO PO SMRTI?

No, jednak o tom nemůžeme mít žádný vědění, že jo. Když jsem zvažovala nabídky různých náboženských systémů, takový elementární přehled mám žejo, tak mě žádná na tom trhu nabídek neuspokojila a některé mě upřímně vyděsily. Například, nikoho se nechci dotknout, ale například po věčnosti zírat na slávu boží mně připadá hodně monotematické. To máte slávu boží nebo reinkarnaci, tam jsou určitá rizika, co si budeme namlouvat. A nebo můžete splynout s nějakým nadosobním principem. Tak jo no, to asi tak dopadne.

JSTE SMÍŘENÁ SE SMRTÍ?

To, že člověk nemá žádnou vědomost o tom, co bude po smrti, já se tam taky nechci nějak extra hrnout, abych tu povědomost získala, asi neznám, že je s tou smrtí úplně smířený. Já znám lepší varianty než umřít. Jo, chápu, že za

určitých okolností je to východisko, ale ty okolnosti jsou hodně extrémní. Mám tu na mysli neutišitelnou bolest nebo něco takového. A speciální kapitola jsou třeba dobrovolné smrti u lidí trpících těžkými depresemi, které nejsou schopni zvládnout. Asi tak.

KDYBYSTE MĚLA POSLEDNÍ DEN ŽIVOTA, JAK BYSTE HO STRÁVILA ?

Ha, to je jako jakou knihu si vezmete na ostrov! Teda víte to, znáte to. Kterou knihu si máte vzít na ostrov. Všichni říkají Bible nebo Švejk. Možná by bylo nejlepší si vzít nějakou tlustou cizojazyčnou slovník. Něco takového. Tuhle otázku jsem taky někde viděla a věděla bych, že je to poslední den života?

ANO.

No to bych byla hodně teda vykořeněná, předpokládám. Všichni říkají, že by se smířovali s blízkými. Já vám řeknu něco strašlivě přizemního. Já bych se pokusila poprvé v životě rychle vyházet všechny ty blbosti, co mám doma a rozdat peníze těm, který je potřebují. Já se s nikým smířovat nebudu! Nebudu chodit po škole a říkat: „Já jsem vám ublížila tou trojkou.“ Ne! V žádném případě neublížila! Jo, budete chodit za těmi lidmi, kterým jste nemohla přijít na jméno, protože byli třeba podrazáci a budete jim říkat „Jsi sice podrazák, ale já umřu brzo, tak já ti odpouštím.“ Ne!

V žádném případě. Všechno má své meze.

JE PODLE VÁS ŽIVOT MOC KRÁTKÝ, NEBO NAOPAK MOC DLOUHÝ?

Hele to je demagogická otázka vidíte, protože pro někoho je krátký a... Je to tak akorát a někdy se mi zdá, že medicína dokáže zázraky na úkor kvality toho života. V pětadevadesáti samý hadičky, jednou vypnou elektřinu a je po vás.

JE NĚKDO, S KÝM BYSTE SI CHTĚLA VYMĚNIT ŽIVOT?

Vopravdu ne.

„V PĚTADEVADESÁTI SAMÝ HADIČKY, JEDNOU VYPNOU ELEKTŘINU A JE PO VÁS.“

JE NĚJAKÁ KNÍŽKA, KTERÁ VÁM ZMĚNILA POSTOJ K ŽIVOTU?

Všechny, skoro všechny, ale já tady nechci dělat propagandu. Všechny dobré knížky, asi nejvíc ty, který jsem přečetla na gymplu, protože jsem na to prostě měla čas. Jo a možná teď, když se setkám s originální knížkou, tak si uvědomím, že po tom jejím přečtení je ze mě trochu jiný člověk. Když to je opravdu něco nového, to zase není úplně vždycky, že mi to dává vidět svět kapánek jinak. Nejsou to žádný převraty.

Ale já vlastně vím, co mi změnilo život. Já si to vlastně teď vybavuju! Mezi základkou a gymplem se u nás doma objevily knížky, první překlady Franze Kafky, které i možná

tady (v knihovně, pozn. red.) jsou. Opravdu první, to bylo okolo 68. roku, a já jsem po nich sáhla. Nerozuměla jsem tomu skoro vůbec, ale to tomu nerozumím ani teď pořádně. Ne po těch velkejch věcech, co se recyklují u maturity typu Proces, Zámek nebo Proměna. Samozřejmě Proměna jo, přečíte, jak vám to říkám. Je to riziko se probudit. Člověk nikdy neví jak. Ale jsou to ty krátké, nesmírně poetické a záhadné texty. Jo, to přečtete kousíček, na stránce to začíná, na stránce to končí, a máte nad čím uvažovat. Tohle možná jo, ten Kafka, to náhodný, ničím neřízený setkání s ním. Jenom, že se to tam válelo u nás doma. Víc k tomu asi nepovím. Ne že by mi postoj k životu změnili Tři mušketýři.

CO BY PODLE VÁS KAŽDÝ MĚL ZAŽÍT, NEŽ UMŘE?

Nejen všechny ty krásný věci, o kterých všichni přirozeně sníte, ale i velké průšvihy. A s tím samozřejmě i schopnost se z těch průšvihů vystrachat. Tak si myslím, že tohle by měli lidi poznat a umět s tím zacházet. Ne očekávat úspěch, úspěch, úspěch a pak smrt, nýbrž úspěch, neúspěch, úspěch, neúspěch, neúspěch, neúspěch, smrt.

CO ČTETE ?

Teď? Že mě se na to někdo ptal, ale to byli možná éčáci. Jo, ten Adam mě provokoval. To skoro nikdo nezná a já jsem to taky neznala. Mladší potomek to objevil. Je to

maďarský autor. A neuměla bych to napsat, ale to vy po mně chválabohu nechcete. Vy si to můžete pak vygooglit. Jmenuje se László Krasznahorkai a je to jediný Maďar, který dostal Man Bookerovu cenu. Teď čtu Satanské tango, zatím jako jediné vyšlo v češtině. Syn od něj sehnal Melancholie vzdoru ve slovenštině a já jsem ještě ta generace, která je schopná ve slovenštině číst. To není tak marný, ne? I když ne všemu jsem rozuměla. A to si myslím, že by měli přeložit do češtiny. Naprosto mysteriózní. Počkejte si, až to vyjde v češtině a až na to budete mít čas. Líbí se mi, že ten obraz světa je taková permanentní destrukce. Ne že by na cestu spadla atomová bomba, ale že se všechno pozvolna rozpadá.

„SMRT JE TAKOVÝ ÚPADEK UPADÁNÍUPADÁNÍUPADÁNÍ ČILI NEDOKONAVÝ, ÚPADEK DOKONAVÝKONEC.“

MYSLÍTE SI TEDY, ŽE SMRT JE
SPÍŠE POSTUPNÝ PROCES?

Umírání je postupný proces. Smrtí my označujeme možná nějakou limitu, přes kterou nemůžeme. Ostatně slovo smrt v češtině mě pořád nepřestává okouzlovat tou absolutní absencí jakékoliv samohlásky. Když si to srovnáte s jinými jazyky, tak ta samohláska říká jako „Dyť vono to nebude tak hrozný.“ Ne, bude! Je to smrt!

JAK BYSTE CHTĚLA, ABY SI VÁS LIDÉ PAMATOVALI, POKUD VŮBEC CHCETE?

Každého si pamatuje jedna, možná dvě generace. Možná jako člověka, kterej projevuje, nebo se aspoň snaží projevovat smysl pro humor. A kterej není hysterickéj. Je samozřejmě někdy hysterickéj ve třídách, ale všichni věděj, že je to součást toho divadla žejo, který se tam oboustranně hraje.

KREMACE, NEBO RAKEV?

Kremace! Zabere to míň místa.

JAK BY VYPADAL VÁŠ EPITAF?

Epitaf, nad tím nepřemejšlim. Neumim na to odpovědět. To bych musela aspoň čtrnáct dní přemítat.

Možná něco jako „Dejte mi všichni pokoj.“

JAKÝ JE PODLE VÁS NEJHORŠÍ ZPŮSOB SMRTI?

Těch je asi víc. Dlouhá trýznivá, bez utišujících léků, násilná. Na co bohužel jsou lidi kadeti, jak trýznit druhé. My si, myslím, všichni dokážeme představit smrt v plamenech, postupné topení, dokážeme si představit postupné trýznění těla. Všechno je to jedna hrůza. Žádný velký gesta, já chci postel a morfiu, poprvně v životě to okusit!

NÁSLEDUJE DIALOG O DROGÁCH, KTERÝ JE (Z POCHOPITELNÝCH DŮVODŮ) NEPUBLIKOVATELNÝ.

ZA CO NEBO ZA KOHO BYSTE BYLA OCHOTNA ZEMŘÍT?

„DEJTE MI Něco jako máte teď v latině. Dulce et decorum est pro patria mori (Je sladké a správné zemřít pro svou vlast)

VŠICHNI

POKOJ.“

TAKŽE BYSTE CHTĚLA UMŘÍT PRO SVOU VLAST?

Já bych chtěla jedině umřít, kdybych věděla, že ta smrt způsobila vznik světa, ve kterém by už nikdo za nic, za nikoho a kvůli nikomu nemusel umírat. Nebo kdyby člověk zvažoval, že zachrání nějakého konkrétního člověka. To si podle mě zaslouží úctu. Jednáte ušlechtilě a přitom to není výsledek uvažování „Teď budu jednat ušlechtilě a všichni se dívejte.“

„ZATÍM UMÍRÁNÍ NE.“

MYSLÍTE SI, ŽE V NAŠÍ VLASTI JE PRO CO UMÍRAT?

Já myslím, že zatím ne. Podívejte se na Ukrajinu, tam je čemu čelit. My musíme, co alespoň já považuju za strašně nebezpečné, čelit nikoliv smrti, ale více života nebo jak to říct. Prostě umět se tomu postavit. Je to to samý, když je třeba blízkému člověku říct „Já s tebou úplně nesouhlasím.“ A postavit se mu je někdy strašně obtížný. Zatím umírání ne. A chválabohu, že nemusíme za vlast umírat.

SOUHLASÍTE S TVRZENÍM „O MRTVÝCH JEN DOBRĚ“?

Ne. Nemůžu. To je jenom fráze. Podívejte se na některé velké historické postavy. Co o nich můžete říct dobrého. Co to je za blbost? Prostě ne. O mrtvých to, jak se vepsali do paměti.

PLATÍ TOHLE I PRO OMLouvÁNÍ STÁŘÍM?

Pokud nebyla diagnostikována nějaká duševní malátnost, stáří neomlouvá nic. A nenechte se v tomhle ohledu vůbec vodit za nos. To, že se někdo belhá, ještě nutně neznamená, že musí přestat myslet.

Paní profesorce moc děkujeme, že si na nás našla čas a zodpověděla všechny naše otázky, i ty, které se sem již nevešly.

Pavla Chalupová a Eliška Doležilková

SMRT NA NILU: FILM VS. KNÍŽKA

Ano, to byla moje asociace na téma tohoto čísla. Smrt, to znamená *Smrt na Nilu*. Další asociace byla *Born to Die* od Lany del Rey, ale to třeba zase někdy jindy, pokud nepříjde náhlá smrt způsobená maturitou.

Takže. Fantastická knížka Agathy Christie. Jakožto oddaný fanoušek této bohyně detektivního románu a absolutní ikony i v reálném životě (doporučuju přečíst její životopis, velmi iconic) jsem samozřejmě zastáncem toho názoru, že knížka v mnohém předchází film.

A teď se bavíme o tom nejnovějším filmu z roku 2022, který má hodně rozporuplné recenze.

Už jenom proto, že je v dnešní době dost populární přetáčet filmy, které byly už jednou natočené. Třeba ty animáky, které jsou předělány na live-action filmy, jako je *Aladin* nebo *Lví král*. A když zůstaneme u Agathy Christie, tak třeba *Vražda v Orientu* byla natočena šestkrát, když počítáme i epizodu naprosto geniálního

seriálu *Poirot* s Davidem Suchetem. To *Smrt na Nilu* byla natočena „jenom“ dvakrát.

Neříkám, že mě ten film nebavil, vizuálně je zábavný a obsazení je hvězdné, to nemůžu popřít. Ale nebyla to *Smrt na Nilu*, ta knížka. Je to prostě úplně jiné. Jen ten fakt, že ten film se za každou cenu snaží zalíbit.

Takže například slečna Van Schuylerová (Jennifer Saunders) má tajný vztah se slečnou Bowersovou (Dawn French), což je za mě tak hrozně umělé a je to dodělané do příběhu, jen aby tam byl nějaký gay vztah. Nic proti gay vztahům, ale tohle je přílišné tlačení na pilu.

Stejně jako to, jak moc jsou pro „aktualizaci“ sexuální některé scény. Hlavně neustále postavy hází poznámky, s kým se kde vyspaly. Dobrý, ale nesmí to být moc. Přece jenom je to Poirot a né nějaké cheap béčko, a tenhle vibe to kvůli tomu celkem má. Třeba když se Simon s Linnet přirovnávají ke Kleopatře a Marku Antoniovovi, to jsem měla chuť se rozpustit a spláchnout do kanálu trápností, na(ne)šťěstí jsem byla v kině a nemohla jsem.

Další věc je odstranění většího množství postav. To je pak mnohem jednodušší odhadnout, kdo by mohl být vrah. Chybí Poirotův přítel plukovník Race, Van Schuylerova sestřenice Cornelia Robson, pan Ferguson, doktor Bessner, archeolog Guido Richetti, anglický právník James Fanthorp a inženýr Fleetwood. Což je celkem dost, na to že v příběhu není moc postav.

Taky mě celkem vykojila scéna s Poirotovým knírem, která samozřejmě v knížce není. Obecně mi přišlo, že se příliš noří do jeho charakteru a dělají z něj blázna nebo psychopata bližšího Sherlocku Holmesovi, než aby ponechali už tak tajemného komického Poirota. Můj názor je možná konzervativní, ale přijde mi, že Christie tu postavu má tolik vypiplanou, že je škoda snažit se ji změnit. Že vzplanul láskou k nějaké random ženě? To už mi k němu vůbec nesesedělo, víc než to, že ho vidíme jak pláče. Jeho love story je mnohem ušlechtlejší, ale to vyžaduje přečíst si knižní předlohy. Vylepšit ho se filmařům nepovedlo.

Abych tady neházela pořád jen hate na ten remake, na film se dobře kouká, vypadá dobře (za ty peníze, ještě aby ne) a má pěkný soundtrack. Sice děj je chvílemi úplně mimo, ale dobře se chápe. Možná budete chvílemi usínat, ale vydržte to, utahaná je jenom první půlka. Pak už mě ten film DOKONCE I bavil.

Režisér a představitel Poirota Kenneth Branagh film místy přeplnil uměleckými záběry lodi a preferovala bych posun děje, ale přesto jsem z kina neodešla tolik zklamaná. Byla jsem plná dojmů, možná jiných, než jsem čekala.

Pokud jsem vás nalákala, ať už pozitivně nebo negativně, na *Smrt na Nilu* se určitě podívejte. Já na ni čekala celou pandemii, haha. Nebo si můžete pustit verzi z roku 1978, to je prostě taková golden klasika.

Klárka Šoltysová

DIVADLO!

ON BUDGET.

Než začnu, chci upozornit na to, že celý tento článek je vlastně výsledkem tak trochu naivního jednání. Přemýšlíte, o čem napsat další článek a nepřijdete s ničím jiným, než s jedním určitým slovem nebo nějakým obrazem. Upíšete se, že něco napíšete. Aniž byste přesně věděli, jak chcete to slovo přetvořit na nějaký souvislý text. Tak nějak vznikly tyto tři odstavce. Něco mezi reklamou, recenzí, úvahou a možná ještě něčím dalším.

Klub mladých diváků

Začněme drobnou reklamou na ten (finančně) nejvýhodnější způsob, jak se jako student k divadlu dostat. Klub mladého diváka, dnes Klub mladých diváků (KMD) vznikl už v roce 1964 (je dost pravděpodobné, že ho navštěvovala vaše babička) a u jeho vzniku stál mimo jiné i Jan Werich a Miroslav Horníček. Čtyři představení vás stojí jenom 500 korun a vybírat si můžete z široké nabídky divadel i termínů. Nemusíte tak mít strach, že byste ta čtyři představení za sezónu nestihli. Být členem KMD je také dobrým způsobem, jak poznat ostatní ze školy, kteří zasvěcují svůj čas umění (alespoň občas).

Národní divadlo

- studentská edice

Národní divadlo se nejspíš zdá být hodně vzdálené pojmu „on budget“. Vlastně se zdá spíš být jeho pravým opakem. Většina míst v hledišti a v lóžích jím opravdu jsou (třeba vstupenka na Naše Furianty by vás stála skoro 33 kelímků té „luxusnější kávy z automatu“). Naštěstí se však v divadle nachází boží dar - druhá galerie. Lístky jsou podstatně levnější a občas se dají ještě levněji sehnat od některých profesorů. Sice je to fakt sakra vysoko, ale o to je to jaksí romantičtější. Podíváte se na divadlo z nové perspektivy a když je otevřeno, můžete si vyfotit fotku na střeše před koněm.

DAMU - DISK

DISK funguje při divadelní fakultě AMU. Soubor tvoří studenti absolventského ročníku Katedry činoherního divadla, ale svoji práci tu prezentují i studenti jiných oborů. Je to divadlo žánrově (přirozeně) i technicky hodně moderní a každé představení je něčím, většinou docela příjemně, překvapující. To za mě hodně prospívá klasickým hrám „vhodným k maturitě“, které jsou tady mnohdy možná zábavnější než třeba v Národním. Studentský lístek stojí jenom stovku, a před nebo po představení můžete zajít do super KAFE DAMU hned vedle.

(osobně doporučuju inscenaci Krev na krku kočky, která je sice hodně explicitní, vlastně i docela brutální, ale vážně skvělá.)

Eliška Doležilková

VYVĚSIT ČI NEVYVĚSIT, TO JE OČ TU BĚŽÍ.

Píše se rok 2023 a vedení školy udělalo hlasování na základě podnětu rodičů o vyvěšení obrazu hlavy státu v našich třídách. Tento krok je nejen mezi učiteli, ale také mezi žáky vnímán jako velice kontroverzní, a proto jsme se v redakci rozhodli si na toto téma trochu posvítit.

PREZIDENTSKÝ OBRAZ V HISTORII

Tradice věšení obrazu hlavy státu sahá již do 19. století, do dob Rakouska-Uherska, kdy každá škola měla jako povinnost mít hlavu státu vyvěšenou ve všech třídách. Dnes je tomu právě naopak, a to hned z několika důvodů. Nejenom, že nám zde dříve vládl monarcha, ale zároveň byla škola celkem silně politicky orientována. Vládce musel být ctěn a jako jakýsi symbol byl využíván právě jeho portrét, který „okupoval“ prakticky každé zákoutí školy. A co svoboda slova? No na tu zapomeňte. Místo toho jste si museli do hlavy vepsat, jak skvělý a bezchybný váš panovník vlastně je. Dnešní společnost se však vyvíjí trochu jiným směrem a z austroslavistické posedlosti jsme se stali součástí něčeho mnohem většího, čímž mám na mysli právě Evropskou unii, která přesně na věci, jako je svoboda slova nedá dopustit. Společně s tím k nám do Čech však přišlo i nové téma.

ŠKOLSKÁ APOLITIČNOST ANEB CESTA K NEDOSAŽITELNÉMU

Celkem aktuální téma dneška, které rezonuje společností, je politická angažovanost některých rektorů, profesorů a učitelů, kteří se častokrát neostýchají s vyslovením svého politického názoru v průběhu výuky nebo s jeho, občas až radikálním, prosazováním mimo ni. Je to špatně? Je to správně? To je čistě na vás, ale z toho, co já vnímám očima studenta

našeho prestižního gymnázia, soudím, že se v této věci může učitel velmi lehkou dostat do rozepry s vedením. Dle mého názoru je nemožné v tomto ohledu do-

sáhnout perfektní školské korektnosti, jelikož jak na světě, tak v politice se nám dějí naprosto nevídané a neočekávatelné události, viz konflikt na

Ukrajíně, kde je, aspoň se domnívám, správné jasně odsoudit agresora. Ovšem v oblasti obrazu prezidenta je ta diskuze trochu o něčem jiném. To, že se z činu, a díky za to, vyvěšování obrazu prezidenta stala dobrovolná činnost, dává školám speciální pozici si aspoň v malém měřítku prokázat, jaký ten jejich sociálně potlačovaný názor na dnešní politiku vlastně je a já si myslím, že právě v tom je ten kámen úrazu.

Z TRADICE V DOBROVOLNOU ČINNOST

Jak zmiňuje paní ředitelka v e-mailu ohledně názoru studentů na tuto tematiku, obraz hlavy státu v našich třídách chybí už od poslední rekonstrukce, což popravdě ani nevím kdy bylo. To, co však vím je, že samotný trend sundávání obrazu prezidenta ze

tříd k nám přišel již v roce 2013, kdy se naším prezidentem stal po úspěšném politickém „zmrtvýchvstání“ Miloš Zeman. A jelikož školy měly právě tu možnost výběru, tak všechno své politické rozhořčení vložily v tento čin, kterým alespoň v minimální míře mohly dát najevo svou nespokojenost s výsledkem tehdejších voleb. Od té doby se z tohoto činu stal symbol, avšak se stejně zanedbatelným významem, jako obraz monarchy za dob Rakouska-Uherska.

A CO NA TO VY?

A co si o návrhu navrácení obrazů myslí naše škola? Z našeho velice profesionálního šetření, které probíhalo přes Instagram stories, jsme zjistili toto:

Ano (49 hlasů) 32%

Ne (49 hlasů) 32%

Je mi to jedno (57 hlasů) 37%

Z šetření, které probíhalo mezi učiteli zároveň víme, že zhruba 12% bylo pro a zbytek hlasoval proti.

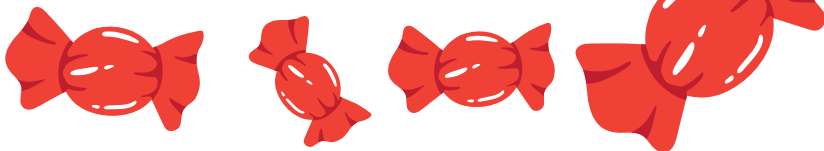
Je pozoruhodné, jak velký rozdíl je v názoru učitelů a studentů. Možná se ta ztracená procenta schovávají v konzervativnějším pohledu učitelů, který mohl vzniknout díky delšímu působení ve školské sféře, ale to jsou pouze domněnky.

FINÁLNÍ VERDIKT

Věšení obrazů by ve finále mělo být rozhodnutí, které záleží pouze a jenom na škole. Zda už ho chce, či nechce používat jako symbol, to je také čistě na ní. Já osobně tento krok nezavrhuji, avšak ani ho nadšeně v momentální situaci nevitám, protože, buďme k sobě upřímní, snaha o vyvěšení obrazu prezidenta hned po zvolení někoho nového je, jak bych to řekl správně novinářsky, přinejmenším nešťastná, když víme, jak moc se v některých ohledech snaží naše škola působit apoliticky. Na druhou stranu, kdo by se nechtěl chlubit s takovým fešákem, jako je právě Pavel.

Ondra Groh

LÉTAJÍCÍ BONBONY NAD ARABSKOU

Maturita už se blíží mílovými kroky. Ano, vím, že to slyšíte ze všech stran, ale nebojte, já vás snad uklidním nebo minimálně pobavím. Je to opravdu stresující zkouška, hlavně protože je to

první taková velká zkouška v životě většiny lidí. Ne nadarmo se jí říká zkouška dospělosti. Abych ale uklidnila všechny letošní maturanty, můžete si být jistí, že vás většina pedagogů u vaší zkoušky

podrží. Důležité je se na to nevykašlat, vzít si talisman pro štěstí a vstát z postele správnou nohou.

Historiky většiny lidí o maturitních zkouškách bývají o vytáhnutí si přesně té jedné otázky, kterou nechtěli nebo mluvení o úplné blbosti, kterou řekli a snažili se z toho poté tzv. vykecat. To ale rozhodně není to jediné, co se vám u maturity může stát. Překvapení číhá na každém rohu a trénovat improvizaci vám rozhodně neuškodí.

Nedávno jsem se dozvěděla, že po Arabské koluje odstrašující historka o maturantce ze ZSV, která si vytáhla otázku Gnoseologie a poznání a nejmenovaná zkoušející se jí zeptala, zda bonbony levitují.

Zdravím. Tou nešťastnou maturantkou jsem byla já a pojďme si tuto historku rozebrat jako literární dílo u maturitní zkoušky z českého jazyka. Hezky historický kontext, postavy, jazykové prostředky a děj. A nebojte, stihneme to pod 15 minut.

Abychom to ale zbytečně nenatahovali, je důležité jít k věci, že? Jelikož jsem maturovala ještě z dějepisu, tak jsem otázkám ze ZSV věnovala méně své akademické pozornosti vzhledem k tomu, že jsem se celý půlrok učila na SCIO zkoušky. Stále jsem ale trochu plavala v otázkách z filozofie, takže jsem si řekla, že

si je ještě zrekapituluju. Věděla jsem, že tojsou ale rozhodně otázky, o které nestojím.

Přijdu ke zkoušce a samozřejmě - na papírku se na mě směje „22 - Gnoseologie a poznání“.

Zblednu a jdu si sednout na potítko. Něco ze sebe doslova a do písmene potím během toho, co komise zavírá okno, protože někdo seká zahradu a spolužačka vypráví o manželství. Když si sednu před komisi, snažím se chytře vykládat něco o Descartovi a metodách poznání. No až když se dostanu k dedukci a indukci a zamotám se do toho.

Jedna nejmenovaná zkoušející v ten moment ukáže na stole na bonbony před sebou a zeptá se, kdo prý ty nechutný bonbony koupil. Pak se nevinně zeptá: „Když vezmu ten bonbon a hodím ho na zem, co se stane?“. Vzpomenu si na všechny moje probrečené hodiny fyziky s Veselou a řeknu, že kvůli gravitaci spadne. „A spadnou takhle všechny bonbony?“ pokračuje dál. Snažím se co nejvíc myslet a u toho se telepaticky napříč časem spojit se všemi filozofy světa, ale vyhraje můj hlas, co říká, že přece nejsem popírač gravitace. „Ano?“ řeknu váhavě.

„A to právě ne!“ dostanu ráznou odpověď. Prý gravitace je filozoficky vyvozená z

toho, že do teď všechno spadlo, ale to není pravidlem, protože přece taky existují černé labutě. Mám chuť dojít do vedlejší třídy, kde se zkouší fyzika a dovést si odbornou pomoc. Místo toho přikyvuju na tragickou ekonomickou krizi roku 2009, kterou taky nikdo nečekal a snažím se vrátit k tématu. Konec. Jako ve snu odcházím pryč a profesorka mi říká, že doufá, že jsem si něco od té maturity odnesla.

Ano, trauma. Dopadlo to, až na psychické šrámy, na papíře velmi dobře. Pointou příběhu je, i když to teď bude znít ironicky, že i přes to, jak to zní tragicky a špatně, jsem prošla i z této bizarní zkoušky ze ZSV se známkou, za kterou jsem měla i body k přijímačkám, takže se připravte na létající bonbony a všechno dobře dopadne.

Sarah Benešová

JSI V POHODĚ? JOJO...

Každý se cítíme den co den jinak, proto jsem se ptala prestižních studentů (vás) na různé otázky prostřednictvím formuláře a tady jsou odpovědi.

Uuuu

Atlantida

pain

Pohodka

Skvělé

tragikomedie

Sinusoida

Eeeh

Chaos

shitstorm

**POPIŠ SVOJE
MENTAL HEALTH
JEDNÍM SLOVEM.**

šmakózní

Boží

maturita

rollercoaster

jednoudole-
jednounahore

Silný

stabilní

Cajk

prestižní

OK

Chodíš za školní psychologkou?

Nechodím, ale přemýšlím o tom.

Doporučil/a by jsi jí?

Už ne, ale byla fajn vždycky, jen tam nebyla ta jiskra, jakýsi sednutí si, jako u tý, co jsem si sama našla - na třetí pokus (nebojte se hledat, dokud vám někdo nebude fakt sedět).

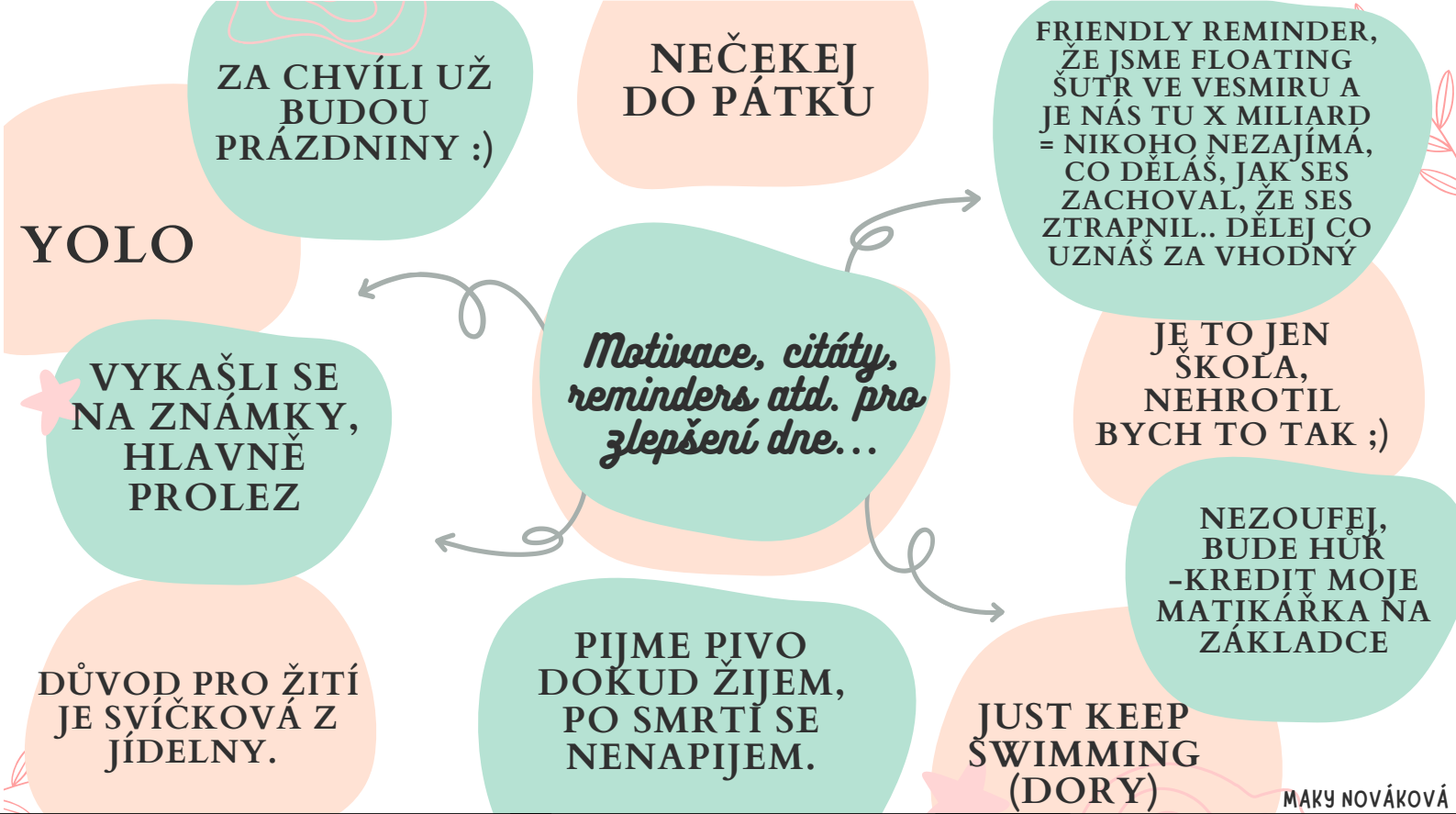
Byla jsem jednou. Byla hrozně fajn, ale cítím, že to nebylo ono.

Pravidelně ne, minulý rok jsem za ní byl třikrát. Je v pohodě.

Chodila jsem dlouho minulý rok. Rozhodně doporučuji pro každého, netřeba vážného problému, poradí a pomůže i v každodenních záležitostech.

Byla jsem, ale moc mi nepomohla, kamarádi mají ale dobrou zkušenost.

Byla jsem za ní jednou a bylo to super, moc mi pomohla. Pokud se na to ale člověk necítí, doporučuji použít schránku důvěry - tam jsem taky několikrát psala a můžu jen doporučit.

(PRO)DEJ KOUSEK SEBE

Lidská krev. Úžasná látka, která pohání naše tělo. Máme s ní spojených spousty nepříjemných výjevů, od krvavé scény v hororu až po smrt. Mimochodem, tímto dávám takový malý **trigger warning**, pokud má někdo strach z krve nebo jehel.

Více než polovinu lidské krve tvoří důležitá látka, která se nazývá krevní plazma. Nebojte, tenhle článek není nalejvárna do hodin biologie, spíše mé osobní doporučení. K čemu je tedy plazma dobrá? Kromě fungování našeho těla se používá pro výrobu velkého množství léků, a jelikož ji neumíme synteticky vyrobit, někdo ji musí darovat.

Já jsem (ne)pravidelným dárce plazmy

a tak jsem si řekl, že o tom napíšu článek. Pro některé to může být strašák. Já sám mám z jehel a obecně čehokoliv, co se odehrává ve zdravotních zařízeních respekt, ale překonal jsem se.

Pojďme se podívat na to, jak vlastně takový odběr vypadá, a proč byste to mohli jít zkusit také.

Přijdete do čekárny, a pokud je toto váš první odběr, tak si vás tam zaregistrují. Pokud jdete darovat opakovaně, pak se jen prokážete dokladem, že to jste opravdu vy. Pak dostanete do ruky formulář, ve kterém uvádíte, zda-li jste aktuálně zdraví, jestli se s něčím nelécíte apod. Poté si vás zavolají do vyšetřovny,

kde to s vámi probere doktor/doktorka. Změří vám tlak, a pokud jste opravdu zdraví, jste připuštěni k odběru.

Čeká vás další, mnohem větší místnost, plná usměvavých sestřiček a odběrových křesel (mám pocit, že se jí říká sál). Máte dokonce takový luxus vybrat si, z jaké ruky bude odběr probíhat. Sestřička vás usadí do polohovatelného křesla, upraví vaši polohu a vydezinfikuje vám ruku. Pak přichází (alespoň pro mne) nejvíce stresující část - zavedení jehly. Vždycky mám trochu úzkost, jestli to bude bolet. Ale skoro pokaždé je to v klidu, přeci jenom jsou to profesionálové. Jehla (možná se to jmenuje kanyla, kdo ví) vede přes hadičku k přístroji, který odběr provádí.

Když jste připojeni (do technikálií zabíhat nebudu, tolik tomu nerozumím), začíná odběr plazmy. Přístroj vám bere krev z tělního oběhu, a v centrifuze si oddělí plazmu od zbytku krve. Opravdu se není čeho bát, celou dobu jsou na sále s vámi ony milé sestřičky, navíc ten přístroj - bílá krabička s pár hadičkami - má docela sofistikovaný počítač, aby hlídal, že je vše OK.

Přístroj vám vezme trochu krve, oddělí z ní plazmu, a nyní už bezplazmovou krev vám vrátí zpátky do těla, společně s fyziologickým roztokem, který doplňuje potřebný objem.

Aby se naplnil sáček s plazmou, celý cyklus (braní krve, separace a pak vracení krve) se opakuje zhruba čtyřikrát. To trvá asi pětáctyřicet minut. Během toho si můžete číst nebo vlastně dělat cokoli, u čeho jde sedět/ležet.

Pokud jste to vydrželi číst až sem, toto je opravdu článek pro vás.

Po ukončení odběru vám zalepí ruku, dají přes ní obinadlo a jste volní. Po cestě do čekárny si z lednice vezmete nápoj vašeho výběru: od vody přes džusy až po kolu, a jdete do čekárny.

Je jenom na vás, zda-li budete darovat plazmu bez finanční náhrady nebo s náhradou. Já sám volím druhou možnost - za každý odběr plazmy dostanu 800 korun.

Pro chudé studenty je to docela příjemný bonus třeba k brigádě, plazmu

můžete darovat každé dva týdny. Navíc tím, že se z plazmy pak vyrábí léky (tedy někdo další z toho má profit), mi přijde v pořádku nechat si zaplatit.

Pokud chcete darovat nezištně, určitě je to také možnost. Rovnou můžete jít darovat přímo krev samotnou, která se pak používá například v nemocnicích (darovat krev lze třeba v ÚVN).

Snad vás článek příliš nevyděsil. Plazmu lze darovat od osmnácti let, ale každé odběrové centrum má svoje podmínky, aby zaručili že je darovaná plazma opravdu bezpečná.

Já navštěvuji odběrové místo na Hradčanské, ale pokud si zadáte do vyhledávače „*darování plazmy*“, jsem si jistý, že na vás určitě vyskočí místo, které bude právě vám pohodlné.

Chodit darovat je především dobrý skutek. Můžete tím někomu opravdu pomoci. Nikdy nevíte, kdy budete pomoc potřebovat vy.

Shrnutí

- Darovat lze od 18 let
- Člověk musí být zdravý (žádné chronické onemocnění)
- Aby se plazma dala použít, musíte jít alespoň na dva odběry během půl roku
- Za jeden odběr dostanete 800 + většinou nějaký chutný bonus (fancy čokoládka, sušenky, čaj a podobně)
- Dobrý skutek - zlepšení karmy

Jakub Mejzr

POTŘEBUJEME POMOCZT!/?

Do časopysu hledáme retaktora, který bi nám opravoval hrubki.

Baví tě hledat chibi druhých? Bavý tě čeština? Neváchej se osvat!

Našli jste chybu?

Napište nám na instagram: @prestiznistudent nebo na
email: student.prestiz@gmail.com

Číslo deváté

© Prestižní student 2023